

Cukroví a přání do balíčků

Obsah

Víme-li o Boží bezpodmínečné lásce, nemusíme se srovnávat s druhými	2
Mluvit spolu	4
Program nedělní školy prosinec 2011	9
Dětskýma očima	10
Reformované hádanky pražské II.	11
18.12. Procházka z Újezdu do Strahovského kláštera	11

Víme-li o Boží bezpodmínečné lásce, nemusíme se srovnávat s druhými

Kázání Olgy Navrátilové na Vinohradech 30.10.2011

Lk 18,9–14: ⁹ *O těch, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl toto podobenství:* ¹⁰ *„Dva muži vstoupili do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus, druhý celník. ¹¹ Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. ¹² Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám.‘ ¹³ Avšak celník stál docela vzadu a neodvážil se ani oči k nebi pozdvihnout; bil se do prsou a říkal: ‚Bože, slituj se nade mnou hříšným.‘ ¹⁴ Pravím vám, že ten celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“*

Farizeus a celník. Ježíš nemohl zvolit hlavní postavy pro své podobenství protikladněji.

Farizeové byli zbožní lidé. Brali vážně Boží zákon. A to v době, kdy hrozilo, že se víra v Hospodina rozplyne v nábožensky pluralitní a mnohdy také lhostejné společnosti. Tedy ve společnosti, která je trochu podobná té naší. Farizeové chtěli být jiní než jejich okolí, chtěli poslouchat Hospodina. Dodržovali množství příkazů a zákazů, které nacházeli v bibli a které dále rozpracovávali. Takto měli pamatovat na Boha ve všem, co dělají; každá chvíle měla být naplněna Boží přítomností.

Celníci nebyli v žádném případě slušní lidé. Kolaborovali s římskou oku-

pační mocí a měli z toho prospěch. Okrádali své spoluobčany, své bratry a sestry. Tedy žádné příklady hodné následování – ani tehdy, ani dnes.

Takový farizeus si zasloužil úctu, celník opovržení.

Farizeus a celník vystoupili do chrámu, aby se modlili. Oba svoji modlitbu začínají stejně: oslovují Boha. Přesto se však pouze jeden z nich modlí k živému Bohu. Druhý se modlí jenom sám k sobě.

Kde se stala chyba? Proč se celník vrací ospravedlněn, a farizeus ne?

Farizeus totiž ospravedlnění nepotřebuje. Je spravedlivý sám ve svých vlastních očích. Modlitbou se neotvírá Bohu a nenaslouchá mu, ale pouze si potvrzuje, co si o sobě sám myslí. Všimněme si, jak o sobě mluví: Nejsm jako druzí lidé, nejsem jako tady ten celník. To je dozajista pravda. On je na rozdíl od celníka slušný člověk, nekrade, dodržuje zákon, necizoloží. Žije zbožným životem, odevzdává desátky. Farizeus není pokrytec. To, o čem mluví, také doopravdy dělá. Kéž by tak jednalo více lidí.

Farizeus není pokrytec, přesto sám sebe hluboce klame.

Farizeus má za to, že důstojnosti v Božích očích získá teprve tehdy, když bude žít zbožným a mravným životem. A vzhledem k tomu, že se mu to daří, je sám se sebou spokojen. Věří, že i Bůh je s ním spokojen. Může si sebe vážit. Svůj život zvládá sám, nikoho nepotřebuje. Modlí se sice k Bohu, ale je plný sám

sebe. Děkuje. Ale ne za to, co dostává, nýbrž za to, co sám zvládl. Neví o své závislosti na Bohu. Neví nic o své slabosti a hříšnosti, neví ale také nic o Boží lásce. Běda, když by se mu jeho život vymkl z rukou – k takovému Bohu, kterého si vytvořil a který soudí lidi podle jejich výkonů, nemůže volat o pomoc a slitování.

Stejně jako Boha nepotřebuje farizeus ani druhé lidi – snad pouze k tomu, aby si ve srovnání s nimi mohl potvrdit, že je jiný, lepší. Nejsem jako ti druzí. Podle svých vlastních měřítek dělí lidi na Bohu milé a Bohu odporné, slušné a ty druhé, mě a ty ostatní. Zůstává tak jen sám se sebou a s obrazem Boha, kterého si stvořil. Co se však stane ve chvíli, kdy jednou to srovnávání nevyjde pro farizea tak lichotivé? Na čem potom založí svou sebeúctu?

Farizeus nevolá k Bohu, a Bůh mu tedy ani neodpovídá. Farizeus je spravedlivý ve svých vlastních očích, nepotřebuje tedy Boží ospravedlnění.

S celníkem je to úplně jinak. Stojí před Bohem a stydí se. Nemá být na co hrdý. Hřešil, a to zle. Ví, že nemá nárok na nic. Nepotřebuje se ani srovnávat s farizejem, aby věděl, že úctu druhých si nezaslouží. Sám ve svých očích ji ztratil. Nic si nenalhá, je k sobě upřímný.

Přesto k Bohu volá. Prosí o smilování. Vyznává svůj hřích před Bohem, který může dát nový začátek. Vrátit ztracenou důstojnost. Otevírá se, vychází sám ze sebe. Ve své bídě jasně vidí, že před Bohem nemůže spoléhat na své vlastní zásluhy, že je ve všem závislý na Boží lásce.

Celník se vrací domů ospravedlněn, na rozdíl od farizea. Na rozdíl od farizea totiž poznává, že Bůh svoji lásku dává zadarmo. Farizeus neví, že by pro Boha byl stejně důležitý, i kdyby nedával desátky a

nepostil se dvakrát týdně. Farizeův Bůh je přísný, nedává nic zadarmo. Proto je farizeus tvrdý k sobě i k druhým. Celník je slabý a o své slabosti ví. Přesto se dozvídá, že i tak jej Bůh přijímá.

Kde jsme v tomto podobenství my? Snad bychom rádi řekli: jsme tím celníkem. Opravdu? Není to falešná pokora? Vždyť se, předpokládám, snažíme žít docela slušným životem, chodíme do kostela, čteme bibli, modlíme se, platíme sálár (ačkoli na rozdíl od farizea asi ne celou desetinu z toho, co získáme).

Jsme tedy jako ten farizeus? Vyznáváme přece pravidelně, přinejmenším při bohoslužbách, že jsme hříšní lidé. Prosíme Boha o smilování. Víme o tom, že Boží milost je možno získat pouze zadarmo.

Přesto se ale takovým farizeem můžeme velmi snadno stát. Snad někdy cítíme uspokojení z toho, že nejsme jako mnozí jiní lidé. Že jsme třeba pracovitější, poctivější, vzdělanější, máme hlubší zájmy než nakupování – asi každý z nás by něco našel.

A že vyznáváme viny? I viny se dají vyznávat dostatečně pyšně. Podívej se na mě, Pane Bože, jak se před tebou pokořuji. Nejsem přece jako ti ostatní lidé, co si myslí, že na všechno stačí sami, že tě nepotřebují. Učili nás, že před tebou obстоjíme pouze tehdy, budeme-li dostatečně pokorní – a tak se hrdě biji v prsa a po očku sleduji ty, kdo tak nečiní. Jenže tehdy se mi můj Bůh mění z laskavého Otce na tvrdého tyрана. Boha, který uděluje svoji náklonnost pouze tomu, kdo se před ním pokorně sklání. Ty ostatní, kteří se taktó klanět nechtějí, nemilosrdně stíhá. Není divu, že se takovému obrazu Boha a člověka mnozí vysmívají. Je opravdu směšné a člověka nedůstojné,

když se snaží získat svoji důstojnost jako odměnu za dostatečnou pokoru před tím, kdo je mocnější než on. Takto vidí křesťany někteří kritikové křesťanství. Křesťané se podle nich třesou před Boží odměnou a trestem, žebrají o Boží lásku, ale přitom jim Bůh slouží jenom k tomu, aby mohli pohrdat druhými a sami se cítit dobře.

Bůh farizeův z Ježíšova podobenství i Bůh falešně pokorného křesťana jsou pouze karikaturami Boha. Modlami, které vyžadují tvrdou službu, ale na oplátku nabízejí pocit výlučnosti. Člověk, který má takového Boha, nedává zadarmo nic sám sobě ani druhým. Lidi dělí na farizeje a ty ostatní, křesťany a okolní svět, lidi dobré vůle a ty druhé, lidi slušné a podfukáře, politiky, zločince.

Bůh celníkův a Bůh Ježíšův je však jiný. Celník si ve své obnažené bídě uvědomuje to, co nám, kteří jsme spíše někým mezi farizeem a celníkem, může zůstat skryto. Že totiž přijetí a důstojnost v Božích očích i v očích druhých lidí si nikdy nemůžeme zasloužit. Že je můžeme jen s vděčností přijmout. Jsme na Bohu i druhých závislí. Potřebujeme, aby nás Bůh i druzí přijímali, máme-li přijmout sami sebe. Bez jejich lásky ztrácíme sami sebe, zůstáváme sami, hyneme.

Přátelství, láska rodičovská i láska

manželská – to všechno jsou příklady toho, jak nutně potřebujeme druhé k životu. Potřebujeme jejich lásku, potřebujeme jejich přijetí a odpuštění. Nevystačíme si sami. Člověk, který by žil úplně sám, by se nikdy nestal člověkem. Nikdo by ho nenaučil mluvit a chodit, nedal by mu jméno, nedal mu lidskou důstojnost. Stejně tak potřebujeme Boží lásku a Boží přijetí. Potřebujeme vědět, že jsme Božími dětmi. Potřebujeme si být jisti, že k Bohu můžeme volat i tehdy, kdy jsme ztratili vše, na čem jsme si zakládali a co nám dodávalo sebeuctu. Víme-li o Boží bezpodmínečné lásce, nemusíme se už s druhými srovnávat. Nemusíme už před Bohem vypočítávat všechny svoje zásluhy. Nemusíme si také nic nalhávat, nemusíme se schovávat před Bohem i sebou. Můžeme své viny vyznat bez obav z toho, že bychom ztratili svoji důstojnost. Jsme Bohem ospravedlněni, a tak můžeme být spravedliví i ve svých vlastních očích.

Jsme-li takto ospravedlněni, nemůžeme už zůstat stejní jako předtím. Víra v milosrdného Boha volá po skutcích. Lze jenom doufat, že celník se nejen vrátil ospravedlněn domů, ale že z radostné vděčnosti zanechal svého špinavého řemesla, postil se dvakrát týdně a začal odvádět desátky ze všeho, co získal.

Mluvit spolu

Rozhovor s Mikulášem Vymětalem

V poslední době médií otřásaly události ve Šluknovském výběžku, kde po několik týdnů probíhaly pouliční demonstrace, vyjadřující nespokojenost se situací v regionu. Tato shromáždění se hodně

vymezovala proti Romům, jimž přičítala vinnu za zhoršování životních podmínek. Hlas demonstrantů i pravicových radikálů byl nepřeslechnutelný, nebyl však jediný. Mikuláš Vymětal je jedním z těch, jimž

foto Tomáš Pleskot

situace na Šluknovsku leží hodně na srdci a kdo se nebáli být hlasem trochu odlišným.

Tvoje zapojení do dění ve Šluknovském výběžku vnímám jako výrazné. Na čem se konkrétně podílíš?

Když v srpnu vypukly pochody nenávisti, postavilo se proti nim několik jednotlivců i skupin, které zpočátku moc nespolečně spolupracovaly. Mým cílem tedy bylo, aby se aktivisté, kteří mají s pochody zkušenosti, ale nejsou místní, dali dohromady s křesťany, kteří jsou odtamtud a mohou to vidět zase jinak. První skupina aktivistů se jmenuje Nenávist není řešení. Jejich aktivity mají dvojí podobu: Jednak se angažují na místě – hrají si s dětmi v ghettech v době pochodů nenávisti, snaží se ukázat svůj nesouhlas s pochodujícími (někteří při tom vystupují velmi statečně) a povzbuzují obyvatele ghetta, aby se nebáli. Ideálem je zablokovat pochody motivované nenávistí tak, aby neprocházely sociálně uzavřenými ghetty. To se podařilo například v Praze před několika lety při tzv. Křišťálové noci a letos v Brně. Dobře se to daří také v Drážďanech, které nejsou od Šluknovska příliš

daleko. Druhou tváří iniciativy je osvětová práce – především v médiích. Řada aktivistů je v tom velmi schopných. Mě si při různých tiskových konferencích například zvali jako představitele církve.

A jaké zaměření má druhá organizace?

Druhá organizace je Světlo pro Šluknovsko – místní lidé, kteří pořádali setkání Romů a bílých v kostelích po celém Šluknovsku a celkově se snaží o uvolnění ovzduší. Jistou tečkou za pravidelnými kostelními shromážděními byla bohoslužba v Rumburku 23. října, pořádaná komunitou St. Egidio, na níž kázal náš br. synodní senior Joel Ruml. Mezi lidmi z této iniciativy jsou například schopní sociální pracovníci, kteří pracují s romskou komunitou, duchovní a další. V současnosti nabízejí kraji pomoc z vlastních zdrojů – např. zřízením klubu pro romské děti v prostorách evangelické fary v Rumburku. Jsem jediný pražský člen Světla pro Šluknovsko. Podporuji je třeba i tím, že jsem šířil petici, kterou vytvořili. Tu podepsalo kolem tisíce lidí a iniciativě to poskytlo jistou autoritu.

Spolupráce obou iniciativ nebyla zpo-

čátku jednoduchá – iniciativa Světlo pro Šluknovsko byla některými místními od-suzována už i za to, že vůbec spolupracovala s organizací Nenávist není řešení.

Do aktivit na obranu Romů se zapojuješ opravdu hodně, možná víc víc než kdokoli z naší církve. Co tě k tomu vede, jaká je tvoje motivace?

Vnímám těžký sociální problém v naší společnosti, rasismus, který vede k vyčleňování některých lidí – Romů. K průměrnému českému člověku patří, že je rasista, a církve k tomu většinou mlčí.

Vnímáš ten problém skutečně jako rasismus, nebo jde někdy spíše o spor mezi běžným způsobem fungující skupinou lidí a jednotlivci, kteří dělají problémy? Když se například do domu přistěhuje rodina, které ostatním způsobuje obtíže, nemusí jít přece vždycky o rasismus, když to lidem vadí.

To je pravda, ale když člověk do těch ghett chodí, nevypadá to tam většinou tak, jak jsme si to představovali – nepořádek, hluk, špína. Bydlel jsme v Karlíně a Kladně a na jednu stranu jsem registroval větší hlučnost, ale zase jsem to nevnímal tak tragicky. Ghetta se často v médiích líčí jako předpekli, ale já byl v několik ghettech a není to tak hrozné. Se synodním seniorem jsme byli nedávno v několika těch „nejprofláklejších“ ghettech a po západu slunce tam byl docela klid. Média to někdy líčí jako nesnesitelné a často také jedna špatná zkušenost líčením narůstá a skutečnost je třeba mírnější. Tam, kde mě Romové pozvali do svých pokojů, měli naopak velmi čisto a pořádek, bylo vidět, že v ghettech žije mnoho spořádaných rodin a že problém je někde jinde.

Jak vnímáš argument, že člověk, který bydlí v Praze v domě, kde

nejsou Romové, nemůže vidět do těchto problémů a řešit je?

Je to docela dobrý argument a já také vždycky říkám, že bydlím na Vinohradech, kde je sice cizinců spousta, ale Romů moc ne. Tyto argumenty jsou pravdivé, ale já jsem také křesťan a vnímám svět trochu globálně. Třeba protestantské národy v Holandsku nebo jinde uměly integrovat i ještě méně přizpůsobivé skupiny přistěhovalců, než jsou naši Romové. Lidé v Holandsku přistěhovalce přijali, na něco si museli zvyknout a na druhou stranu je vždy něčím i obohatili. U nás jsme stále ještě málo kulturně tolerantní. Jedním problémem jsou ghetta obecně a druhým Šluknovsko. To vnímám jako tak trochu ztracený svět, za který náš „lepší“ svět nese zodpovědnost. Když se Romové a bílí shodnou, že za to mohou politici v Praze, mají svým způsobem pravdu a člověk může svou zodpovědnost projevit tak, že něco dělá. Ke skutečné pomoci je ovšem třeba brát vážně obě skupiny obyvatel – ty, kdo žijí v ghettech, i jejich sousedy. Nejde brát vážně jen jednu skupinu a tu druhou nechat být, zvětšovalo by se jen napětí. Snažím se tedy mluvit i s bílými, ti mají v kraji pochopitelně také mnoho problémů – například nezaměstnanost.

Ty máš zkušenost bližšího vztahu s Romy a spolupráce na něčem?

Ne že bych se práci s Romy nějak systematicky věnoval, mám zkušenosti, která patří k běžné farářské práci. Podílel jsme se třeba na přípravě táborů, na které jsme zvali také romské děti. Ony to nemají snadné a na druhou stranu ani s nimi to není snadné. Často jsou jejich příběhy krušné, jsou z dětských domovů, asi i bílí by byli za podobných podmínek stejní. Myslím, že důležité je mít otevřené oči a vnímat je.

Zpět k aktivitám ve Šluknovském výběžku. Jak vypadaly dětské dny, které jste pořádali?

Několik lidí přijelo den předem a každý šel jinam. Někdo za starostou, někdo za správcem ubytovny, sociální pracovníci šli za dětmi a říkali jim, co se bude dít. Druhý den už přijely celé skupiny lidí, přivezly se zvukové systémy a podobně. Stačilo postavit stan a děti se sešly, je to pro ně nezvyklé, protože jsou skutečně z chudých poměrů. Děti se radovaly, tančily, nafukovaly balónky, hrály si. Zajímavé je, že když se přinese míč a hodí se mezi skupinu anarchistů a romských dětí, automaticky začnou hrát fotbal. Byly tam také hry s padákem, loutkové divadlo, které si hrály navzájem i děti.

To jste dělali v době demonstrací?

To bylo různé, ne do všech ubytoven nás pustili stejnou měrou. Začalo to tak, že lidé byli zavřeni na ubytovnách v době demonstrací, kdy se skandovalo, nenávistně křičelo. Křičelo se i na bílé, kteří byli v ubytovně, že jsou zrádci rasy (nevím ovšem, jak se rasa dá zradit). Atmosféra byla zahoustlá a dopadala hodně i

na děti. Mezi aktivisty jsou psychologové, a tak cílem bylo, aby děti napětí tolik nevnímaly. Na některých ubytovnách jsme mohli být, nebránili nám, a dokonce nám řekli, že se pochod blíží. Pak jsme děti přesunuli dovnitř a hráli jsme si s nimi, promítali pohádky, chtěli jsme zabránit tomu, aby to příliš prožívaly mezi vyděšenými a znervóznělými dospělými.

Vstupujete do dialogu i s těmi, kteří jsou tak hodně vyhranění proti Romům, nebo se omezujete hlavně na to, že se zastáváte Romů?

Myslím, že už to tak vyhocené teď není. Ty nejhorší pochody skončily, hodně se to zmírnilo. I s těmi extrémisty se občas snažíme o dialog – vnímám to ale tak, že devadesát procent obyvatel Varnsdorfu na žádné náměstí nechodilo a moc se jim to nelíbilo právě pro ten aspekt trapnosti. Někteří tam chodili proto, že se v posledních letech v souvislosti s krizí objektivně zhoršují podmínky života v kraji.

Když sleduji občas internetové diskuse, které jistě nepředstavují reprezentativní vzorek obyvatelstva,

protože většina lidí na takové diskuse vůbec nepíše, zdá se, že zastat se Romů je skoro otázkou osobní statečnosti. Reakce jsou strašně vyhrocené, nenávistné. Setkával se s tím také?

Byly se mnou nějaké rozhovory v internetových verzích novin a diskuse pod nimi byly vždy absurdní. Ti lidé se často nevyjadřovali k článku, ale spíše ke své představě, nehledě na osobní útoky. Myslím si, že internetové diskuse již ovlivňují atmosféru ve společnosti. Podle mě v této věci špatně funguje policie, že to připustí. Myslím, že když jsou rasistické a nenávistné pod články v normálních novinách, měly by noviny platit pokuty a nést zodpovědnost, že necenzurují vlastní stránky. Policie by měla podávat podněty prokuratuře, protože ty diskuse skutečně hodně ovlivní atmosféru ve společnosti. Je to veřejný prostor. V Rumburku jsem se bavil s nějakými křesťany. Měli jsme dělat bohoslužbu, kam sice nakonec přišlo dost lidí, ale báli se vystoupit kvůli sousedům. Je to trochu tak, že lůza ovládá prostor a občas sami Romové mluví podstatně rozumněji než jejich odpůrci.

Nicméně si myslím, že velká část společnosti to nevnímá jenom jako problém rasismu – nenávist vůči Židům zpětně viděno vidím jako čistý rasismus, protože ti lidé byli integrovaní maximálně a ničím se většinou nelišili od ostatní společnosti. Tady je to ale trochu jinak – skutečnost, že Romové dělají problémy, není tak úplně vymyšlená.

Já s tím souhlasím, ale co se týče Židů, jsou tam také paralely. Mí přátelé ze židovské obce jsou překvapeni, jak málo se církve angažují, žádné zřetelné prohlášení církve neudělaly. Možná

to vnímáme prizmatem holocaustu, ale ve dvacátých letech se třeba občané USA v některých obcích zavazovali, že nepřipustí, aby se tam přistěhovali Židé. Ty předsudky byly obdobné – obraz Žida jako podvodníka, zloděje. „Židi kradou a smrdí,“ podobné výpovědi jako o Romech. O tom mi vyprávěla moje židovská teta. Nevidím v tom zas takový rozdíl – je tam podobná otázka té jinakosti.

Nenávist není řešení – a co je řešení?

V tom prohlášení, které jsme vydali, byla skoro v úvodu věta: Mluvme spolu. V současné ekonomické situaci bude ghett přibývat, to asi moc neovlivníme. Společnost se bude zřejmě více sociálně diferencovat a s tím nemůžeme mnoho udělat. Mým cílem je, aby ghetta nebyla uzavřená, aby si děti společně hrály, aby se bílí podnikatelé nebáli zaměstnat Romy, protože by je ostatní odsoudili. Stojí za to také podporovat, co existuje, třeba Státní agenturu pro začleňování Romů či místní sociální pracovníky, přispívat ke spolupráci těch, kdo už něco dělají.

Máš pocit, že s něco hnulo dopředu tou vlnou akcí, nebo je to stejné?

Vnímám to docela dobře, potkali jsme spoustu lidí, kteří chtějí něco dělat, jenom nevědí přesně co. Myslím, že to vzbudilo i reakce pozitivní, nejen vyhrocení negativních pocitů. Na náměstí ve Varnsdorfu proběhl například Festival pro radost. Přišly tam romské rodiny i bílé rodiny, děti si tam hrály spolu, všem se líbilo, jak Romové tancovali. Lidé si tak dávají najevo, že chtějí spolu žít.

Co plánujete dál?

Je toho docela dost, protože Dělnická strana sociální spravedlnosti, která se zá-

sadním způsobem podílela na vzniku nepokojů na Šluknovsku, se dále aktivizuje. Nedávno například konala společně s německými neonacisty protiromský pochod v Rotavě.

Já se soustředím ve spolupráci se Světlem pro Šluknovsko na podobnou akci, jaká probíhala zde ve sboru pro děti z Bohemky – vánoční krabice od bot. Děti shromažďují věci do krabic pro jiné děti, krabice se pak odešlou a vhodným způsobem předají. Oslovil jsem sbory

v seniorátu a ty na to většinou velmi kladně reagovaly. Chci oslovit ještě některé školy, protože těch dětí ze sociálně vyloučeného prostředí, které by uvítaly krabici, je na Šluknovsku opravdu mnoho. Rád bych také pozval do Prahy romskou taneční skupinu Čačipen, protože jsou opravdu moc dobří, mohli by mít třeba předtančení na evangelickém plese.

Ptala se Jana Šarounová

Ze schůze staršovstva 8. 12. 2011

- Účast v ideové komisi přijali Zuzana Bruknerová, Ester Čašková, Pavel Filipi, Aleš Laichter, Olga Navrátilová, Helena Wernischová. První schůzka bude po Novém roce a jedním z projednávaných témat bude i význam biblické hodiny ve sboru.
- Presbyteři se budou na svých schůzkách vzdělávat ve čtyřech vyznáních, ke kterým se hlásí naše církve – s probíráním Helvetského vyznání se začne v lednu.
- Na Velikonoční pondělí jsme opět žádání o přenos bohoslužeb do rádia – bude vítána spolupráce členů sboru.
- Výtěžek adventního trhu a nedělní sbírky 4.12. byl celkem 16 143 Kč – tato částka bude poukázána středisku Víteček v Černošíně na nákup pohonných hmot. Všem přispěvatelům a pomocníkům děkujeme.
- Staršovstvo se usneslo, aby sbor uhradil 50% pobytu v Janských Lázních sborovým členům starším sedmdesáti let, kteří o takovou nabídku projeví zájem.

jaš

Program nedělní školy prosinec 2011

4.12.	Dát se pohnout milosrdenstvím	L 6,27–36 10,25–37	(Jarmila + Zuzka)
11.12.	Mrtví vstávají	L 7,11–35	(Čáša + Filip)
18.12.	Vánoční hra		
25.12.	Slovo se stalo tělem	J 1,1–18	(Helena + Adéla)
1.1.	Podobenství o rozséváči	L 8,4–18	(Blanka + Zdena)
	Píseň BTS 75 Když na světě smutno bylo		

Dětskýma očima

Víme, co máme v kostele za klavír?

Klavír, který se nalézá ve velké místnosti nahoře, má zvláštní vlastnost. Jeho prostřední pedál dělá cembalový efekt, který sice nepůsobí na vysoké a nízké po-

lohy, ale jinak funguje excelentně. To jste nevěděli, že? A my, děti, jsme to už dávno zjistily a nyní to uveřejňuji.

Procházka reformační pražskou historií

Děti a dospělí, těžší i lehčí úkoly, zajímavá a mnohdy dobrodružná výprava, to všechno byl náš výlet po Starém Městě a části Stínadel. Výlet to byl natolik bleskový a děti plnily úkoly tak bystře, že na sladkou tečku v kavárně U červené židle jsme museli hodinu a půl čekat. Naštěstí jsme byli poblíž Náprstkova muzea a prohlédli jsme si indiánskou a

kostlivecko–mexickou expozici. Oslazení vyřádní (částečně) jsme se vydali k našim opuštěným domovům. Na výletě jsme strávili skoro půl dne a vraceli jsme se za tmy, ale to nijak nepokazilo náš úžasný zážitek z procházky po pražských reformačních kostelích.

Adelaida H. Wernischová

Reformované hádanky pražské II.

Odpověď na první hádanku (z minulého čísla):

Na prvním obrázku je kostel sv. Vojtěcha na Novém Městě. Zde byla roku 1414 vysluhována svátost Večeře Páně pod obojí. Na druhém obrázku je kostel sv. Michala na Starém Městě. Roku 1414 tu byl farářem Křišťan z Prachatic a v tomto roce zde byla také vysluhována svátost Večeře Páně pod obojí. Ve třetím rámečku by měl být kostel sv. Martina ve zdi (nebo Na příkopě, jak se mu říkalo v 15. století). Staré letopisy české k tomu říkají toto:

„Léta narozenie božieho tisícieho CCCC XIII vyjel mistr Hus do Konstancí a s ním poslání byli pan Václav z Leštna a pan Jan, rytieř z Chlumu. A po jeho odjezdu mistr Jakúbek ze Strýbra s jinými mistry rozepsal intimací obyčejem mistrovským a pozval všech vuobec, doktoruov, mistruov, bakaláruov a studentov i kněžív, aby odpierali tomu, co by on v své posicí učinil o rozdávání krve boží obecnému lidu. To se v koleji dalo na stolici mistrovské. A ihned potom kněz u Svatého Martina na Příkopě počal rozdávati pod obojí způsobú.“

Hádanka druhá: Jak vypadala „husitská katedrála“?

Podle obrázku jistě poznáte Chrám

Matky Boží před Týnem, který byl jedním z center husitské reformace a ze kterého vzešel i zárodek Jednoty bratrské. Zde působil i Jan Rokycana a podle jeho návrhu bylo

dokončeno západní průčelí kostela, které dnes zdobí socha Panny Marie.

- Otázka zní: Jak bylo západní průčelí vyzdobeno podle návrhu Rokycanova?
- Na severní straně chrámu je jeden z nejhezčích pražských gotických portálů. Jaké biblické téma je na něm zpracováno?

Odpovědi vhodte do krabičky vzadu v kostele.

Matěj Cháb

18.12. Procházka z Újezdu do Strahovského kláštera

Tramvají na Újezd, lanovkou nebo pěšky nahoru okolo hvězdárny, ke kostelu sv. Vavřince, pak ke Strahovskému klášteru, kde se Jarmila pokusí zajistit prohlídku Teologického a Filozofického sálu.

Pro ty, kteří budou ještě mít chuť, je možná prohlídka betlému v kapucínském klášteře u Lorety. Sraz ve 14 hod. před kostelem sv. Ludmily na Náměstí Míru.

i Ze sborových akcí

Ne	11. 12.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Čt	15. 12.	19:00	Musica Rustica, koledy. Benefiční koncert ve prospěch Kmotrovství (viz www.kmotrovstvi.cz).
Ne	18. 12.	9:30	bohoslužby, dětská vánoční hra, sbírka na SOS vesničky
So	24. 12.	15:00	štedrovečerní nešpory (J. Ort, E. Čašková a mládež)
Ne	25. 12.	9:30	Boží hod vánoční, bohoslužby (Ester Čašková), VP, sbírka na bohoslovce
Po	26. 12.	9:30	mučedníka Štěpána, bohoslužby (Pavel Filipi), VP
Ne	1. 1.	9:30	bohoslužby, Jaromír Dus
Ne	8. 1.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Ne	8. 1.	17:00	setkání rodičů, P. Říčan „Výchova po dobrém nebo po zlém?“
Po	9. 1.	19:00	schůzka hospodářské komise
Čt	12. 1.	19:00	schůze staršovstva
Ne	22. 1.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková, sborová neděle, host Ota Halama: „Svatý Mistr Jan Hus“
Út	24. 1.		ekumena u P. Marie Sněžné

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb* a *Jana Šarounová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\text{\LaTeX} 2_{\epsilon}$ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

